

Josep Lluís Badal, una revelació literària permanent

L'autor dialoga de tu a tu amb altres grans noms europeus i desafia els gèneres i les convencions a "Les coses que realment han vist aquests ulls inexistent"

Josep Lluís Badal, en una imatge d'arxiu | ACN

Les coses que realment han vist aquests ulls inexistent, de Josep Lluís Badal (https://ca.wikipedia.org/wiki/Josep_Llu%C3%ADs_Badal) (Ripollet, 1966), és una sorpresa contínua, una revelació permanent, un xoc constant. Per començar, estic plenament convençut que es tracta d'una peça més dins d'aquest engranatge fascinant que és la cosmogonia d'un autor massa desconegut per tan bo que és, un escriptor de raça, un poeta radical perquè va a l'arrel de les coses. Aquest nou lliurament, propiciat per aquesta família :Rata_ (<http://www.ratabooks.com/>) és un escaló més dins l'escala major d'una obra íntegra i integral.

Es pot llegir com un volum d'aforismes, com un replec meravellós d'històries, de contes, com un seguit neguitós d'instants, com un àlbum de parpellejos epilèptics. Però també, i aquesta és segurament una de les seves màximes virtuts, es pot devorar, perquè es devora de tan addictiu que és, com una catedral de relats, fins i tot també com una sèrie de memòries en què cada capítol és gairebé un clímax. O, finalment, també es pot sublimar com diari, dietari o assaig que juga amb els mecanismes d'una novel·la. Sí, perquè *Les coses que realment han vist aquests ulls inexistent* de Josep Lluís Badal funciona amb la mateixa energia estratègica que una novel·la autèntica, amb fonament. I en això estic plenament convençut que Josep Lluís Badal connecta molt amb l'obra d'un altre voluminós expansiu com Lluís Calvo (<https://www.naciòdigital.cat/noticia/143043/lluís/calvo/celebra/30/anys/trajectoria/resistencia/rao/ser/poesia>) .

I el més important per a un lector com jo, que quan llegeix esmola la garrofa de l'escriguera: *Les coses que realment han vist aquests ulls inexistent*s m'ha inspirat, m'ha influenciat, m'ha encès. En poques paraules, que en el fons sempre són massa perquè el que cal dir és solament una cosa: ha exercit un mestratge dins meu, i fins i tot és el llibre culpable que s'hagi obert una acadèmia de simis frenètics dintre de les meves costelles, i aquests animalons peluts no tenen cap altra intenció que plagiar vilment alguns dels moments majors d'aquestes pàgines majestuosos.

Dir això és gros, és hiperbòlic i exagerat, ho sé, però a hores d'ara només confio en una cosa, en el fons sempre ha estat aquesta mateixa cosa en la que he confiat, que és la passió. Perquè els llibres de Josep Lluís Badal m'apassionen i m'enfervoreixen, i em conviden a escriure com fan Antònia Vicens, Francesc Garriga, Zoraida Burgos, Francesc Garriga, Margarita Ballester o Teresa Pascual. I, sincerament, crec que això és el millor que es pot dir d'una obra literària autèntica, plena d'una mòrbida puresa íntima com la literatura que proposa Badal, també admirada per altres amics i mestres com Víctor Sunyol, Antoni Clapés, Josep Maria Sala-Valldaura o Jordi Marrugat.

La fascinació màgica per la paraula

I quins són els temes en un llibre que els tracta tots, en un llibre que quan parla té el do de parlar de les individualitats per aglutinar-les en el tot que en realitat són, un Tot Únic i Uterí? Assisteixo a l'espectacle de la família (amb episodis extraordinaris que expliquen la vida en tribu, amb pare enyorat, amb mare unificadora, amb fills que reescriuen l'existència per millorar-la, en alumnes, en dona i muller i amant en una Trilogia de Deessa Blanca). Però també hi ha gossos i moments en què la veu narradora està a punt de morir, i per això coneix molt bé la revelació, l'esclat, l'esperma refulgent de la matinada. I els alumnes, que en el fons són els millors professors en l'art de respirar. I què significa escriure, què significa llegir! Sí, en efecte, capítols sensorials en la gran biblioteca de l'ésser. Particularment intensos els moments de l'arbre i la corda que es trenca i Badal que acaba fet un *ecce homo*, com diria Blai Bonet, o quan Badal entra en casa estrangera i veu aquella jove en pilotes que després es transforma en una vella de 70 anys?) i és que de veres i realment, tal com diu en el títol i per això no enganya, aquí s'expliquen coses molt, molt fortes, i tot sense haver de recórrer a aquesta cosa anomenada autoficció.

I, sobretot, per damunt de tot, aquí es troba la fascinació màgica per la paraula, el mot convertit en temple creador de sentit, i aquesta meravella coneguda pels humans com és el goig d'explicar històries a la vora del foc. I és que, i això ja és detalls per a fans, dins d'aquesta obra es troben alguns dels secrets d'altres obres de Badal com *Els llibres d'A.* o tota la saga del pirata Jan Plata. Per tant entre aquestes pàgines es troba el *making of* de la vida i del taller i del laboratori total de Badal. Perquè en la seva infinita generositat, Badal ens convida a assistir al miracle de la seva creació.

Creo que *Les coses que realment han vist aquests ulls inexistent*s de Josep Lluís Badal és un llibre extraordinari, únic en la seva espècie dins de la literatura catalana, que és molt més gran del que es pensa, molt major del que es creu, molt millor del que molts mediocres volen fer creure. Perquè és un llibre que fa mal i que fa bé, que desafia, que rapinya, que sorprèn, un objecte volador sí identificat que construeix i situa unes noves coordenades espai-temps-lectura-escriptura. Badal dialoga de tu a tu amb altres grans noms europeus, que tremolin!, i desafia els gèneres, les convencions i les cotilles per integrar la qualitat en un mateix doll-cúmulo de sapiència i bellesa. Des d'aquí proclamo que visqui Badal per sempre!